

CONSTERNATS, RABIOSOS

Mario Benedetti

Montevideo, octubre de 1967

Anem-nos-en, derrotant afronts
(Ernesto Che Guevara)

Així estem
consternats
rabiosos
tot i que aquesta mort sigui
un dels absurds previsibles

fa vergonya mirar
els quadres
les butaques
les catifes
treure una ampolla del refrigerador
teclejar les tres lletres mundials del teu nom
en la rígida màquina
que mai
mai va estar
amb la cinta tant pàl·lida

vergonya tenir fred
i acostar-se a l'estufa com sempre
tenir gana i menjar
aquesta cosa tant simple
obrir el tocadiscs i escoltar en silenci
sobretot si és un quartet de Mozart

fa vergonya el confort
i l'asma fa vergonya
quan tu comandant estàs caient
metrallat
fabulós
nítid

ets la nostra consciència crivellada

diuen que et cremaren
amb quin foc
cremaran les bones
bones noves
la irascible tendresa
que dugueres i portares
amb la teva tos
amb el teu fang

diuen que incineraren
tota la teva vocació
menys un dit

n'hi ha prou per mostrar-nos el camí
per acusar al monstre i els seus tizons
per prémer de nou els gallets

així estem
consternats
rabiosos
clar que amb el temps la plomissa
consternació
se'ns anirà passant
la ràbia quedarà
es farà més neta

estàs mort
estàs viu
estàs caient
estàs núvol
estàs pluja
estàs estrella

on estiguis
si és que estàs
si estàs arribant

aprofita per fi
a respirar tranquil
a omplir-te de cel els pulmons

on estiguis
si és que estàs
si estàs arribant
serà una pena que no existeixi Déu

però n'hi haurà d'altre
clar que n'hi haurà altres
dignes de rebre't
comandant.

CONSTERNADOS, RABIOSOS

Mario Benedetti

Montevideo, octubre de 1967

Vámonos, derrotando afrentas
(Ernesto Che Guevara)

Así estamos
consternados
rabiosos
aunque esta muerte sea
uno de los absurdos previsibles

da vergüenza mirar
los cuadros
los sillones
las alfombras
sacar una botella del refrigerador
teclear las tres letras mundiales de tu nombre
en la rígida máquina
que nunca
nunca estuvo
con la cinta tan pálida

vergüenza tener frío
y arrimarse a la estufa como siempre
tener hambre y comer
esa cosa tan simple
abrir el tocadiscos y escuchar en silencio
sobre todo si es un cuarteto de Mozart

da vergüenza el confort
y el asma da vergüenza
cuando tú comandante estás cayendo
ametrallado
fabuloso
nítido

eres nuestra conciencia acribillada

dicen que te quemaron
con qué fuego
van a quemar las buenas
buenas nuevas
la irascible ternura
que trajiste y llevaste
con tu tos
con tu barro

*dicen que incineraron
toda tu vocación
menos un dedo*

*basta para mostrarnos el camino
para acusar al monstruo y sus tizones
para apretar de nuevo los gatillos*

*así estamos
consternados
rabiosos
claro que con el tiempo la plomiza
consternación
se nos ira pasando
la rabia quedará
se hará más limpia*

*estás muerto
estás vivo
estás cayendo
estás nube
estás lluvia
estás estrella*

*donde estés
si es que estás
si estás llegando*

*aprovecha por fin
a respirar tranquilo
a llenarte de cielo los pulmones*

*donde estés
si es que estás
si estás llegando
será una pena que no exista Dios*

*pero habrá otros
claro que habrá otros
dignos de recibirte
comandante.*